

POSTANOWIENIE

11 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 11 lipca 2023 r. w Warszawie,

w sprawie z powództwa M.C.

przeciwko J.K.

o zapłatę,

na skutek skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia M.C.

na wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z 14 stycznia 2021 r., IV Ca 559/20,

1) odrzuca skargę;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej 2 700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.

(A.G.)

UZASADNIENIE

Powód M.C. wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z 14 stycznia 2021 r. w sprawie przeciwko J.K. o zapłatę.

W odpowiedzi pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania skargowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym, poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem orzeczenia, przesądzić jedną z przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Stanowi ona nadzwyczajny, sformalizowany środek procesowy i wszystkie jej wymagania konstrukcyjne określone w art. 424⁵ § 1 k.p.c. należy interpretować ściśle. Zgodnie z tym przepisem, skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wnioski o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, a uchybienie tym wymaganiom nie podlega sanowaniu. Brak więc któregokolwiek z elementów skargi skutkuje jej odrzuceniem *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wyjaśnił także, iż wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto, że każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych (postanowienia SN: z 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05 i z 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12).

W petitum skargi nie wyszczególniono przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.), a trudno zakładać, że naruszenie wszystkich przepisów wskazanych w podstawach skargi doprowadziło do niezgodności wyroku z prawem w rozumieniu art. 424¹ i n. k.p.c. Obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, jest samodzielnym, odrębnym od innych, elementem konstrukcyjnym skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Wymaganie z art. art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. nie może być łączone z innymi elementami konstrukcyjnymi ani przez nie zastępowane. Wskazanie przez skarżącego przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały naruszone przez sąd, w ramach przytoczenia podstawy skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.), nie spełnia jednocześnie wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Z przytoczonych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania wywołanych wniesieniem skargi Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 424¹² oraz § 10 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018, poz. 265).

(A.G.)

[a]